

Roverníček

červenec, srpen 2006

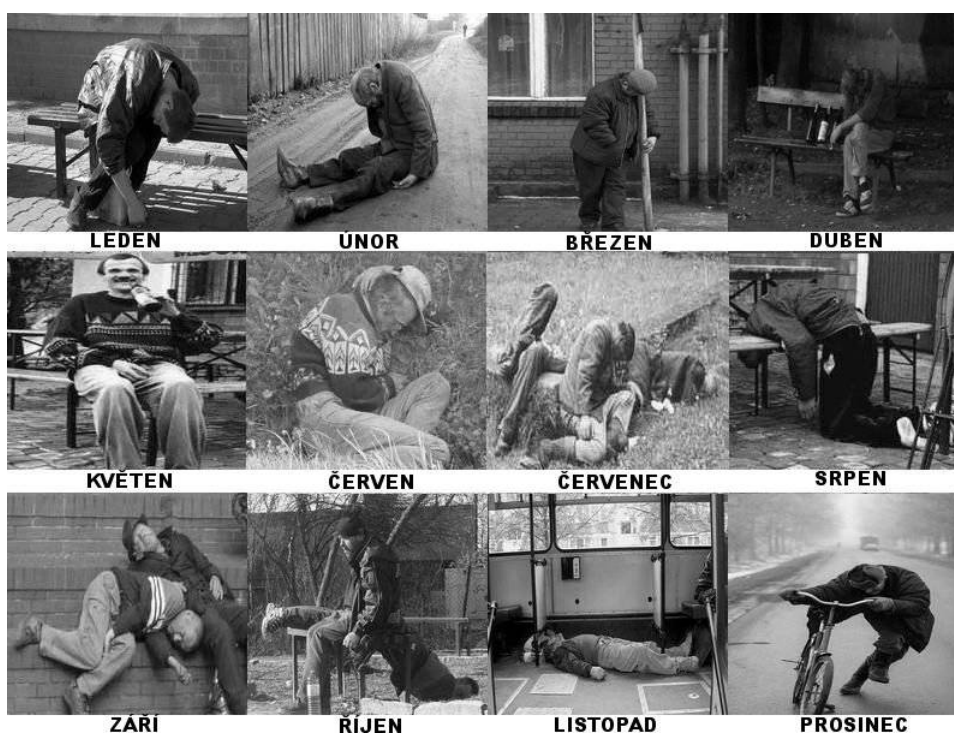
Obsah:	<u>Termíny akcí</u>	strana: 2
	<u>Horolezčení 23.-25.6.</u>	strana: 3
	<u>Hurá, bude osahávačka</u>	strana: 4
	<u>Literární</u>	strana: 5
	<u>Nestřílejte od boku...</u>	strana: 8
	<u>Američané mají průvodce, jak se chovat v cizině</u>	strana: 9

Termíny akcí

8. června (pravda, trochu zpětně...) v 18:34 uběhlo **3000** dnů od založení Srku! Na tento fakt upozornil Kosťa, to mu to ale počítá. Komu čest, tomu čest - stejně tak onen SRK si zaslouží uznání, který v jakési zombické formě přetrvává dodnes.

Popřejme si do další tisícovky mnoho poklidných přátelských i adrenalinových zážitků z akcí a spoustu volného času na ně.

A ne abyste se do další tisícovky rozchlastali jak prasata!

Skutečně jen ty příjemné zážitky (třeba z obnovy lesního porostu) přeje váš šéfredaktor.

- 1. - 2. srpna stavění tábora Buchlovice
- 3. - 4. srpna výprava na Rozštípenou skálu

Horolezčení 23.-25.6.

Tak toto tu už dlouho nebylo. Po dlouhé době se totiž uskutečnila supermegasqělá víkendovka. Jako za starých časů. No ale, co bych povídal, radši si to přečtěte, jak to bylo.

V pátek odpoledne si nahodím na hrb bágel především s jídlem, pak nějaké lana, sedáky, spacák apod. veteš a namířím si to do Kyjova na vlak. Ano, jak jste správně uhodli, jedem na rozštípenou skálu u Hamrů n. Sázavou. V Brně se přidá Soko a ve Žďáru pak ještě Kost'a, coby hlavní strůjce této víkendovky. V Hamrech jsem já a Kost'a zavzpomínali, kdy jsme se asi před měsícem vydali horolezčit na rozštípenou skálu. Ale páč přšelo, akce se scvrkla na přespání na vlakové zastávce a sobotní dopolední vycházku. Pro ty, kdož ještě si nezkusili strávit noc na vlakové zastávce v Hamrech, tak doporučuji. Je to fakt zážitek. Ale teď zpět k současnosti. Dohrabeme se ke skalám, zahodíme bágly, očihneme okolí, nakrmíme se a jdeme do Hamrů trochu podpořit místní ekonomiku. Po návratu k bágelům natrefíme čtyřčlennou skupinku čůristů od někama z Čech. Kost'a, pod vlivem (nejenom) skvělé nálady, se dostal do svého živlu a začal tam do nich hustit ty jeho „perličky“. Pak již unaveni se rozvalíme v lese pod širákem. Stan se nám sem nechtělo táhat.

Sobota: noc jsme přečkali bez nějakých zvláštních zážitků a ani komáři moc neopruzovali. Po snídani vyrážíme na skály. Prsty měly už takové nedočkávané cukání hmatnout si po skále. Pro začátek si dáme naši oblíbenou skalní stěnu s náročností IV. Pak přecházíme na náročnost V. Zpočátku skály zdoláváme v pohodě, prsty a ruky však začaly později pociťovat mírnou únavu, a tak se začalo také ozývat : „drrrř!, padááám! Teda, aspoň z mojí strany. Později se ke mně také přidal i Kost'a.

Skály jsou tu úplně perfektní, dobré počasí a v počtu třech si založíme po libosti až až. Kolem poledne si dáváme tříhodinovou pauzu na zregenerování bolavých prstů a pak zase hurá na skály.

Večer se již začal nachylovat, kdy balíme lano s tím, že pro dnešek jsme se na skálách vyřídili až dost. Na tábořišti rozděláme oheň a připravíme večeři. Tak jsem si zase po dlouhé době řádně začernil na ohni můj krásný, pěkný ešus. Krátce po večeři se k nám přifařili tři trempíci. Jak Kost'a později dodal, s temato už nebyla taková sranda, jak s těma Čecháčkama z předchozí noci, páč titi tři pocházeli někde z okolí Brna.

Toho večera opět vyrážíme „na průzkum“ do Hamrů, ale notně znaveni se zanedlouho vracíme zpět a zalézáme do spacáků.

Neděla: času máme hafa, tož teda popadneme vybavení a tradááá na skály. Únava ze včerejšího se však zakrátko dostavila, a tak se spíše zaměřujeme na menší náročnost. Po poledni jsme již tak znaveni, že balíme veškeré krámy a namíříme si to směrem ke vlaku. Kost'a o něco později jel směr Praha a já se Sokem do Kyjova.

Takhle dobře jsme si fakt už dlouho nezaložili. Bylo to super.

Racek

Hurá, bude osahávačka

Všechny kdo mají kanál HBO bych chtěl upozornit na výborný pořad Na stojáka. Jde o ryze zábavný pořad, v němž vystupují vedle známých bavičů (většinou z okruhu divadla Sklep) i lidé z ulice. Jedním z nich je i René Jahoda z improvizací skupiny Praliny, který by měl vystoupit v některém z dalších dílů. Ale proč o něm píšu. René Jahoda je také autorem několika velmi zajímavých básní, jejichž styl známe především z podání Vlasty Redla. Začínají totiž na stejná písmena nebo skupiny písmen. Jednou z nich je i HBO, kterou zde uvádím jako ukázkou. Kost'a

HBO

Havlíčkův Brod – odpoledne.
Hanka běží ouzkou
horní branou. Okolojdoucí
Honza bleskurychle odhaduje
Hanku: Bronchitida. Oboustranná.
(Honza byl otorinolaryngolog.)

„Hanko, bylas ošetřena?“
„Huš blbečku, odprejskni!“
„Hanko, bez ošetření
hrozí brzy otok!“
Hanka bohužel odbíhá.
Hloupá, blbá osmnáctka!

Hodně blízko odtud
halucinující bisexuál Oldřich
hledá bezbrannou oběť.
Hanka běží okolo
Hurá – bude osahávačka.

Hanka běží oranicí,
hromotluk běží opodál.
Hanka brzy odpadá.
Humusák bezostyšně odhrnuje
halenku: bikiny. Oldřich
hladí blankytnýma očima
Hančiny bujaré oblíny.
Hanka bezmocně oddechuje.
„Hajzle! Bufeťáku! Otrapo!“
huláká bezúspěšně. Oldřich
hrůzostrašně blekotá: „Osahám
Hance boky, osahám
Hance bradavky!“ Otáčí
Hanku: „Bezva! Osahám
hýždě!“ Barbar. Otupělá
Hanka brebentí otčenáš.

Hančina bronchitida ovšem
hrubě boří očekávání
halamy. Blemcavý opalizující
hlen bublá oslabenou
Hankou. Brzy otéká
hrudník, břicho, obličej.
Hanka bobtná. Osahávačka?
Houby! Blamáž! Opět!
Hříšný bisexuál odbíhá.

Helikoptéra burácí oblohou.
Hanka bude ošetřena.
„Hodnoty bilirubinu oscilují!“
„Hemoglobin bez odpovědi!“
„Hlen byl odsát!“
„Honem bandáž! Odlétáme!“

Hanka byla okamžitě
hospitalizována. Během osmi
hodin bilirubin opadl.
Homeopatika brání otoku.
Hanka bude opět
hotova běhat.

Oldřich?
Hltaje barbituráty ochable
hořekuje. Bude obžalován.

Havlíčkův Brod – odpoledne.
Hanka baští oběd.
Haše, baklažány, ovar.
Honza brouzdá okolo
Hančiny barabizny (obdivuje
Hanku). Brzy osmělen
haleká: „Bronchitida odléčena?“
Hanka bryskně otvírá
hnědou branku. Objímá
Honzu.
Bude osahávačka.

Literární

Šifra mistra Leonarda – Dan Brown

O této knize jste možná už něco zaslechli v televizi nebo v rozhlase a týkalo se to sporu s křesťanskou církví. Ve Vatikánu to pořádně vřelo, když kniha vyšla a není se čemu divit. V této knize autor popisuje, že události, jenž se odehrály okolo Ježíše Krista, nemusí tak docela odpovídat nám všeobecně známým faktům. Ne, že by křesťanská církev přímo lhala, ale spíše že pravdu o některých událostech z počátku prvního tisíciletí se snažila zatajit, a že si upravila podobu křesťanství tak, jak ji známe dnes.

Kniha je psána formou románu: Robert Langdon, uznávaný harvardský profesor náboženské symbolologie, jenž zrovna pobývá v hotelu v Paříži, je pozván do Louvru a to do muzea uměleckých obrazů, kde byl zavražděn správce muzea. Okolo těla mrtvého byla totiž nalezena nevysvětlitelná šifra. Situace se však zkomplikuje tím, že se z Langdona stává hlavní podezřelý. Z místa činu vede podivná stopa nejasných nápovědí obsažených přímo v díle geniálního Leonarda da Vinci. Do hry je zapojena i odbornice na šifry a kódy Sophie Neveuová. Společně na útěku před policií odhalují pravdu, jenž je spojena se zavražděným a tajným řádem zvaným Převorství sionské chránící nejmystičtější poklad lidstva – svatý grál.

Dan Brown je autor, jehož romány, -mistrně kombinující skutečnost s fantazií-, se staly bestsellerem. Do svých knih totiž vlétá i množství skutečných faktů, poznatků a historických pravd. Co je však pouhá fantazie autora a co by mohla být pravda, to ať si zhodnotí každý sám.

Krátká ukázka:

Langdon stále nemohl odtrhnout oči od fotografie, kterou držel v ruce, a pociťoval neurčitý strach. Obrázek byl příšerný a hluboce podivný, vyvolával zneklidňující dojem jakéhosi déjà-vu. Víc než před rokem Langdon obdržel fotografii těla spolu s podobnou žádostí o pomoc. O čtyřicet hodin později ve Vatikánu téměř přišel o život. Tento snímek byl naprosto odlišný, a přece na něm bylo něco povědomého.

Policista se podíval na hodinky.

„Můj kapitán vás očekává, pane.“

Langdon ho sotva slyšel. Očima se vpíjel do obrázku. „Ten symbol tady, a to, jak je to tělo...“

„Naaranžováno?“ pomohl mu policista.

Langdon přikývl a projel jím chlad. „Neumím si představit, kdo může tohle udělat jinému člověku.“

*Policista vypadal zachmuřeně. „Vy to nechápete, pane Langdone. To, co vidíte na té fotografii ...“
Odmlčel se. „Monsieur Saunière si to udělal sám.“*

Racek

Vítězný oblouk – Erich Maria Remarque

Vítězný oblouk je dalším z řady Remarqueových „emigrantských románů.“ Odehrává se v předválečné Paříži a hlavní postavou je tu výborný chirurg Ravic, který musel emigrovat před fašisty z Německa do Francie. Tady je vykonává svoje povolání načerno a jen za velmi nízké ohodnocení. Proto si přivydělává zdravotními prohlídkami prostitutek v nočních klubech, což má pro něj i jisté výhody mj. známosti v pařížském podsvětí. Jednou v Paříži náhodou potká nacistu Haakeho, jenž Ravica před jeho útekem z Německa „vyslychal“ na gestapu. Ravic sice chvíli váhá, ale nakonec se rozhodne pomstít sebe i ostatní Haakeho oběti. Trochu mu také přihraje sám Haake,

jenž si díky jeho jizvě myslí, že ji Ravic utržil v souboji o čest a je tudíž nějaký Von, který musel odejít z Německa (souboje byly i za nacismu zakázány).

Jde o dost známé dílo a není se čemu divit. Děj má spád, je jasný a srozumitelný a kromě základní příběhu doktora Ravica se tu odvíjejí i mnohé vedlejší, mnohdy úsměvné nebo absurdní, příběhy, jenž celému dílu jen přidávají. Knížka není nijak zvlášť náročná ani obsáhlá (cca 300 stran) a myslím, že si v ní každý najde něco, co ho zaujme. V každém případě doporučuju. O E. M. Remarqueovi a jeho stylu se rozepisovat nebudu, protože jsem to udělal u knížky Černý obelisk v jednom z předchozích čísel.

Jako obvykle kus z knížky:

„Uřízli jste tu nohu?“ ptal se Jeannot. Jeho úzký obličej byl bezkrevný a bílý jako stará domovní zeď. Pihy z něho vystupovaly tak temně, jako by k němu nepatřily a byly nastříkány barvou. Pahýl nohy ležel v drátěném koši, přes který byla přehozena přikrývka.

„Máš bolesti?“ ptal se Ravic.

„Dole v noze. Tam to moc bolí. Ptal jsem se sestry. Ta stará dračice mi to nechce říct.“

„Nohu jsme amputovali,“ řekl Ravic.

„Nad kolenem nebo pod kolenem?“

„Deset centimetrů nad kolenem. Bylo roztržštěné a nedalo se zachránit.“

„To je v pořádku,“ ujistil ho Jeannot. „To znamená asi o deset procent víc od pojišťovny. Umělá noha je umělá noha, nad nebo pod kolenem. Ale o patnáct procent víc od pojišťovny je něco, co si člověk může každý měsíc strčit do kapsy.“ Chvilku váhal. „Bude lepší, když to matce zatím neřeknete. Vidět to nemůže, když je nad tím pahýlem ta papouščí klec.“

„Nic jí neřekneme, Jeannot.“

„Pojišťovna musí platit doživotní rentu. Je to tak, doufám?“

„Myslím že ano.“

Sýrovitý obličej se stáhl do grimasy. „Ti budou koukat. Je mi třináct. Ti budou muset dlouho platit. Už víte, jaká je pojišťovna?“

„Ještě ne. Ale máme číslo auta. Přece sis je pamatoval. Už tu byla policie. Chce tě vyslechnout. Ale tys dnes ráno ještě spal. Chtějí přijít dnes večer.“

Jeanot přemýšlel. „Svědci,“ řekl pak. „Je důležité, abychom měli svědky. Máme nějaké?“

„Myslím, že tvoje matka má dvě adresy. Držela ty lístky v ruce.“

Chlapec zneklidněl. „Ztratí je. Jestli je už neztratila. Víte přece, jací jsou staří lidé. Kde je teď?“

„Tvoje matka seděla celou noc až do dnešního poledne u tvé postele. Pak se podařilo poslat ji pryč. Brzy zase přijde.“

„Doufejme, že je ještě má. Policie-“ udělal slabé gesto vyzáblou rukou. „Gauneři,“ zamumlal. „Všichni jsou gauneři. Jsou s pojišťovnou jedna ruka. Ale když má člověk svědky – kdy se matka vrátí?“

„Brzy. Nerozčiluj se kvůli tomu. Určitě to bude v pořádku.“

Jeannot pohyboval ústy jako by něco žvýkal. „Někdy vyplatí všechno najednou. Jako odškodné. Místo renty. Mohli bychom si zařídit obchod, matka a já.“

„Teď si odpočiň,“ napomenul ho Ravic. „Přemýšlet o tom můžeš později.“

Chlapec zavrtěl odmítavě hlavou. „Ale ano. Musíš být svěží až přijde policie,“ řekl Ravic.

„To je pravda. Co mám dělat?“

„Spát“

„Ale pak -“

„My už tě vzbudíme.“

„Červená. Určitě svítila červená.“

„Určitě. A teď se pokus usnout. Tady je zvonek, kdybys něco potřeboval.“

„Doktore -“ Ravic se otočil. „Jestli se to povede -“ Jeannot leže v poduškách a cosi jako úsměv mu přelétlo po přemoudřelé, křečovitě stažené tváři- „Má tak člověk někdy štěstí, co?“

Saturnin – Zdeněk Jirotka

Tento humoristický román Zdeňka Jirotky je známý především díky své televizní podobě (a někteří starší roveři a rangers si určitě vzpomenou i na jeho divadelní provedení Studia V), ale přece jenom knížka je knížka. Vypravěčem z jehož pohledu všechno vidíme je mladý muž (jeho jméno není nikde uvedeno), který si žil svůj klidný a nenápadný život, pracoval na úřadě a scházel se s přáteli v kavárně u karet a kulečníku. To se ovšem poněkud změní ve chvíli, kdy si najme sluhu Saturnina, jenž mu jeho klidný život obrátí naruby. Kromě stěhování na loď, lovu divokých šelem a spousty jiných povyražení je ale Saturnin k nezaplacení. Zvláště když jde o nezvané příbuzné v podobě tety Kateřiny a jejího synáčka Milouše.

Přesto že drtivá většina lidí Saturnina zná a ví o čem je, není na škodu si toto dílko přečíst. Je tu něco navíc, co ve filmu není a každopádně je to zas trochu v jiném podání. Nejde taky o dílo nijak náročné ani dlouhé (je formátu A 5 a má kolem 350 stran) a pochopí ho naprostá většina čtenářů.

Úryvek:

Saturnin přišel asi o půl deváté a přinesl malý balíček. Tázal se, jestli mi může sdělit několik informací, o kterých se domnívá, že mne budou zajímat. Že by mi však ještě dříve, než o tom bude hovořit, dal rád otázku poněkud osobní, a že si není jist, může li si to dovolit při svém podřízeném postavení.

Když jsem mu řekl, aby zanechal zbytečných okolků, tázal se mne, zda je správný jeho dojem, že bych přijal s určitým pocitem ulehčení, kdyby se milostivá paní a její synáček rozhodli opustit tuto loď. Odpověděl jsem, že jeho dojem, že bych přijal s určitým pocitem ulehčení, kdyby se milostivá paní a její synáček rozhodli opustit tuto loď, je správný.

Potom mi řekl, že podle informací, kterých se mu dostalo, je pan Milouš zdrav jako ryba. Tím nechce říct, že při líčení pohnutek, které ji přinutili k tomu, že se rozhodla strávit delší čas na mé lodi, milostivá paní lhala. Domnívala se prostě, že není nutno, aby sdělovala pravé důvody svého rozhodnutí. Je to tím pochopitelnější, že zmíněné důvody byly pro milostivou paní poněkud ponižující. Po jakýchsi pavlačových výstupech, jejichž příčiny nebyly docela jasné, semkly se všechny ostatní dámy, obývající činžovní dům, do jednoho šiku proti milostivé paní a zakázaly jí přístup do domu pod pohružkou velice citelného tělesného trestu.

Milostivá paní se sice pokusila dnes odpoledne dostat do svého bytu, ale byla nucena dát se na ústup před srocenými ženštinami. Saturnin projevil názor, že by bylo naprosto nespravedlivé, abych já odnášel následky neshod mezi milostivou paní na jedné straně a ostatními obyvatelkami činžovního domu na straně druhé.

Mínil dále, že není prakticky možné, aby ty dámy zabraňovali milostivé paní ve vstupu do bytu po celou noc, nehledě k tomu, že si milostivá paní může vzít policejní asistenci. Saturnin pravil, že z toho plyne:

- 1. pan Milouš je zdrav a může s ním být jako se zdravým člověkem nakládáno;*
- 2. milostivá paní použila ke svým účelům válečné lsti, a jest tedy podle všech pravidel dovoleno použít proti ní též zbraně;*
- 3. protože se milostivá paní nastěhovala do kabiny na přídi způsobem poněkud bezohledným, aniž projevila zájem, kde a jak bude spát její dosavadní uživatel, musí být připravena na to, že bude proti ní zakročeno se stejnou bezohledností;*
- 4. není nebezpečí, že by milostivá paní zůstala bez přístřeší; může snadno zařídit vše tak, aby dostala bez úhony do svého bytu, a konečně*
- 5. i kdyby se jí nepodařilo vyhnout slíbené exekuci, nemohla by nám nic včítat, nehledě k tomu, že ty pomstychtivé dámy se vyjadřovali velmi přesně o tom, co hodlají milostivé paní udělat s určitou partií těla, na které je těžko způsobit vážnější poranění i v normálních případech, a při proporcích milostivé paní už vůbec ne.*

Kost'a

Nestřílejte od boku... (aneb buďte vděční svým rodičům)

Půlnoční bouře

Pětiletka Koniprdová

Narcis Samec

Vinetue Chlupatý

Filomena Borecká

Kiki Cihlářová

Biserka Vondrušková

Kevin Ledvina

Rahula Janiš

Mercedes Estrada

Vsevolod Kozel

Winnetou Milenko

Lenin Syrovátka

Revoluce Vítězná

Pravomil Medvídek

MF DNES 20/2006

Američané mají průvodce, jak se chovat v cizině

Nemluvte tak hlasitě, naslouchejte druhým. Zlepšete svůj projev. Takovéto a podobné rady americkým obchodníkům pracujícím v zahraničí nebo tam cestujícím dává v letáku jedna místní nevládní organizace. Cílem Průvodce občana ve světě je podle ní zlepšit obraz Američanů v cizině tváří v tvář rostoucímu antiamerikanismu.

Průvodce obsahuje celkem 16 podnětů, které mají změnit chování Američanů v zahraničí. Čtyřstránkový leták bude brzy k dostání v řetězcích McDonald's, hotely Loews nebo pobočky softwarové společnosti Novell. „Buďte hrdí po „americkém způsobu“, ale nezapomeňte, že to není jediný způsob. Lekce morálky si schovejte pro své děti. Mějte velké vize, ale mluvte o nich skromně,“ znějí další rady.

Autoři brožurky je sestavili na základě výzkumu v 96 zemích. „Na jednu stranu nás ve světě obdivují za naše mladické nadšení, optimismus a náš podnikavý duch, na druhou stranu jsme vnímáni jako hluční, arogantní a ignorující jiné kultury, než je ta naše,“ uvedl Keith Reinhard, zakladatel Podnikatelské diplomatické akce, která leták vydala.

Reinhard věří, že se díky brožurce podaří spravit špatnou pověst Američanů ve světě. Odpovědi respondentů v průzkumu, po němž Průvodce občana vznikl, byly podle něho ve všech státech v podstatě stejné. Slovo „respekt“ se prý všude objevovalo častěji než jiné.

Jeden Němec se divil, jak mohou USA chtít hrát vedoucí roli ve světě, když o něm nic nevědí.

Americká vláda podle Reingarda dokonce zvažuje, že brožurku bude dávat každému, kdo si zažádá o pas.

MF DNES 18.5.2006

Další číslo vyjde počátkem září 2006

www.tenzor.cz/rovernicek

rovernicek@tenzor.cz

© Pavel Tomášek – Set, 2006